

φοβήθηκα μή τὸν καταφέρῃ τὸν πατέρα μου ἢ τελευταία προσφορά, γιατί γνῶριζα ὅτι εἶταν μανιακὸς γιὰ τὰ γίδια καὶ γιὰ τὰ πρόβατα.

— Σήκου, πατέρα, νὰ φύγουμε (τοῦ φώναξα κλαίγοντας) γιατί θὰ σὲ καταφέρῃ ὁ Ἀρβανίτης νὰ τοῦ δώκ'ς τὸ σκυλί μας!

— Σῶπα, παιδί μου! (μοῦ ἀπολογήθηκε αὐτός). Δὲ δίνω ἐγὼ τὸν Μούργκα μας, μὲ ὅ,τι κι' ἂν μοῦ δώκῃ!

Ὁ Ντίνο - Ραμούσης εἶχε λυσαῖξει ἀπὸ τὸ κακό του. Πήγαινε πέρα - δῶθε καὶ δάγκανε τὰ χεῖλια του. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος.

Ὁ Μούργκας κάθονταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἐγλυφε πότε τὸ ἕνα του ποδάρι πότε τ' ἄλλο, πότε τὲς πλάτες του καὶ πότε τὴν κοιλιά του, ὅπου εἶχε δαγκωματιῆς τοῦ Γκεσοῦλη.

Ὁ πατέρας μου, μ' ὄλη τὴ χαρὰ γιὰ τὴ νίκη τοῦ Μούργκα, βρίσκονταν σὲ δύσκολη θέση, ποῦ δὲ μπορούσε νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα τέτοιο εἰλικρινό του κι' ἀγαπημένο του φίλο.

Σ' αὐτὸ ἀπάνω ἀκούεται μιὰ ντουφεκιὰ κι' ἕνα δυνατὸ οὐρλητὸ τοῦ Μούργκα καὶ σὲ μιὰ στιγμή ὁ νικητὴς μας εἶταν φόβιος!

Ὅσο νὰ συνέρθωμε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή, ὅσο νὰ φωνάξῃ ὁ πατέρας μου, ὁ φονιάς του, ἕνας πιστικὸς τοῦ Ντίνου - Ραμούση, ποῦ παρακολουθοῦσε κρυφὰ τὸ διάλογο τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ ἀφεντικοῦ του, φανίστηκε ἄγριος μπροστὰ μας.

— Σαράντα χρόνια φίλοι! καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῆτε, νὰ σκοτωθῶμε κι' ἡμεῖς οἱ ἄλλοι γιὰ δυὸ παλιόσκυλα! Ἐγὼ τὸν σκότωσα τὸν Μούργκα γιὰ νὰ γλυτώσω κι' ἐσᾶς κι' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, τόσους ἀνθρώπους σας, ποῦ ζοῦμε ἀπὸ σᾶς.

Ὁ πατέρας μου κι' ὁ Ντίνο - Ραμούσης, σαράντα χρόνια φίλοι καὶ μιὰ στιγμή ἐχτροί, χωρὶς ν' ἀποκριθῶνε τίποτε στὸν φονιά τοῦ Μούργκα, ρίχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀλλουνοῦ, σὰν ἀγαπημένα ἀδέρφια μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο, ξεκινήσαμε τὸν ἀνήφορο μὲ τὰ κοπάδια, ἄλλα μπροστὰ κι' ἄλλα πίσω.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς θεοσεβῆ ἁμαρτωλὴν γηράσασαν

ΤΙΠΟΤΕ πρὶν δὲν πίστευες, κι' οὔτε — θαρρῶ — πιστεύεις...

Μὰ ἀφότου ξεδοντιάσθηκες, θὲς καὶ δὲν θὲς νηστεύεις.

Τώρα ποῦ μήτε ὁ Διάολος πλειὰ δὲν θέλει τὸ κορμί σου,

Ἐπαραδόθῃς στὸν Θεὸν — νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴ σου!

ΣΑΤΑΝΑΣ